

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/54/2018
Identifikačné číslo spisu:	1413212306
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Ivan Machyniak
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1413212306.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O. X., nar. XX. X. XXXX, bývajúcej v I., S. X, v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. Petrom Arendackým, advokátom so sídlom v Bratislave, Železničiarska 13 proti žalovanému U. J. R., nar. X. X. XXXX, bývajúcemu v I., G. X, v dovolacom konaní zastúpenému JUDr. Evou Bellovou, advokátkou so sídlom v Šamoríne, Mliečno 511, o určenie neplatnosti výpovede nájmu bytu, vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 40C/186/2013, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 19. júla 2017 sp. zn. 2Co/426/2014, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 19. júla 2017 sp. zn. 2Co/426/2014 z r u š u je a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom zo 4. marca 2014 č. k. 40C/186/2013 - 68 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia neplatnosti výpovede nájmu bytu č. XX nachádzajúceho sa na 5. poschodí bytového domu v I., na S. Q. Č.. X, ktorá jej bola daná žalovaným listom z 23. 5. 2013 doručeným dňa 3. 6. 2013. Pokiaľ žalobkyňa tvrdila ako dôvod neplatnosti výpovede, že žalovaný nie je vlastníkom predmetného bytu, a teda, že nie je oprávnený vypovedať nájom bytu uviedol, že o prevode bytového domu z pôvodného nadobúdateľa O.. Ľ. T. na obchodnú spoločnosť HABITAT, spol. s r. o., Bratislava, a následného prevodu predmetného bytu na žalovaného už bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV z 15.6.2011 č. k. 9 C 74/2007-115, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 21. 2. 2013, sp. zn. 9 Co 435/2011. Žaloba žalobkyne bola v celom rozsahu zamietnutá z dôvodu, že spoločnosť HABITAT spol. s r. o., Bratislava, nebola povinná previesť byt na žalobkyňu podľa zákona č. 182/1993 Z. z., lebo všetky namietané prevody boli vykonané v súlade so zákonom, sú platné a žalovaný je vlastníkom predmetného bytu. Keďže sporná otázka vlastníctva bytu už bola právoplatne vyriešená v inom konaní, je viazaný skorším posúdením a nemohol ju opätovne prehodnocovať. Ide o prejav prejudiciálneho účinku právoplatného rozhodnutia súdu, ktorým sa zaoberala judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky. Osobitne poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 1. 2012 sp. zn. 1 Cdo 44/2010 publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej

republiky č. 3/2013 pod č. 40. Dospel preto k záveru, že výpoveď nájmu bytu nemožno považovať z tohto dôvodu za neplatný právny úkon. Výpoveď z nájmu bytu nie je neplatná ani pre jej nezrozumiteľnosť a neurčitosť. Podľa obsahu tohto právneho úkonu muselo byť žalobkyni zrejmé, že žalovaný jej dáva výpoveď podľa zákona č. 260/2011 Z. z., pričom v nej boli podrobne uvedené aj dôvody výpovede. K ďalšiemu dôvodu neplatnosti, že na označený byt sa zákon č. 260/2011 Z. z. nevzťahuje uviedol, že predmetný byt spĺňa všetky znaky bytu podľa § 2 ods. 1 písm. d) citovaného zákona a teda na tento byt sa zákon č. 260/2011 Z. z. vzťahuje. Podľa okresného súdu žalovaný postupoval v súlade s § 3 ods. 3 citovaného zákona, keď žalobkyni dal výpoveď nájmu bytu v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia súdu v konaní vedenom na tomto súde pod sp. zn. 9C/74/2007, v ktorom predmetom konania bola aj žaloba o uloženie povinnosti predať byt. Výsledkom tohto konania mohla byť totiž zmena v osobe na strane nájomcu, ako aj na strane prenajímateľa. Opačný výklad by znamenal, že posudzovaná výpoveď nájmu bytu by bola daná po uplynutí zákonom stanovených lehôt a teda z tohto dôvodu neplatná. Pokiaľ ide o dodržanie postupu v súvislosti s doručením oznámenia o budúcej výpovedi dospel k záveru, že táto zákonná požiadavka bola splnená zo strany žalovaného už doručením prvej výpovede nájmu bytu. Účelom tohto ustanovenia totiž je, aby nájomca (G.) mal vopred vedomosť o tom, že prenajímateľ sa mu chystá dať výpoveď, a to hneď ako sa právoplatne skončí konanie podľa § 3 ods. 2, prípadne ods. 3 zákona č. 260/2011 Z. z. Ani tieto dôvody namietané žalobkyňou neboli spôsobilé založiť neplatnosť výpovede nájmu bytu. Vzhľadom na uvedené dospel k záveru, že výpoveď nájmu bytu z 23. 5. 2013 daná žalovaným žalobkyni treba považovať za právny úkon platný, z ktorého dôvodu žalobu ako nedôvodnú zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 19. júla 2017 sp. zn. 2Co/426/2014 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol o náhrade trov odvolacieho konania. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. V celom rozsahu sa stotožnil aj s dôvodmi rozsudku. Na zdôraznenie jeho správnosti okrem iného uviedol, že aj podľa jeho názoru otázka vlastníctva predmetného bytu už bola právoplatne vyriešená v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp. zn. 9 C 74/2007 a preto v tomto spore, v ktorom mal rovnakú otázku posúdiť ako predbežnú, bol viazaný jej skorším posúdením (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 1. 2012 sp. zn. 1 Cdo 44/2010). Účinky tohto právoplatného rozhodnutia sa vzťahujú na účastníkov konania, v ktorom bolo vydané: jeho výrok je tiež záväzný pre súdy a iné štátne orgány, a to aj vtedy, ak ako predbežnú otázku posudzujú právny vzťah medzi týmito účastníkmi, ktorý sa vyriešil uvedeným právoplatným súdnym rozhodnutím. Platí pritom, že pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), ak v skončenom súdnom konaní účastníkov došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento nový nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, je súd v tomto ďalšom (novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky týmto vyriešením viazaný, keďže ustanovenie § 159 ods. 2 O. s. p. predstavuje vo vzťahu k ustanoveniu § 135 ods. 2 druhá veta O. s. p. osobitnú procesnú úpravu. Z uvedeného teda vyplýva, že ak bola zamietnutá žaloba žalobkyne, ktorou sa domáhala uloženia povinnosti spoločnosti HABITAT, spol. s r. o. Bratislava odpredať jej predmetný byt z dôvodu, že uvedená spoločnosť nie je vlastníkom bytu, a teda nie je pasívne vecne legitimovaná, je záväzným nielen pre strany sporu, ale aj pre súd. Súd prvej inštancie pri posudzovaní predbežnej otázky vlastníctva predmetného bytu nepochybil, ak z dôvodu viazanosti vychádzal v tomto spore z právoplatného rozsudku vydaného v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp. zn. 9C/74/2007. Za správny považoval tiež záver súdu prvej inštancie o jeho viazanosti uvedeným rozsudkom aj pokiaľ ide o zistenie, že bytový dom, v ktorom sa nachádza predmetný byt, bol vložený ako nehnuteľný majetok do majetku obchodnej spoločnosti. Zdôraznil, že súd už nemôže ani ako predbežnú otázku riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán sporu, pričom nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní posúdil vec správne alebo nesprávne. V tejto súvislosti odkázal na viaceré rozhodnutia Ústavného súdu SR. Podľa odvolacieho súdu dôvodnou nebola ani námietka žalobkyne, podľa ktorej súd prvej inštancie nesprávne posúdil lehotu na vypovedanie nájmu bytu. Do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Bratislava IV. pod sp. zn. 9C/74/2007 nebolo zrejmé, kto je vlastníkom predmetného bytu; až po právoplatnosti uvedeného konania, v ktorom bolo určené, že vlastníkom (prenajímateľom) bytu je žalovaný, mohol dať žalobkyni výpoveď nájmu bytu v zákonnej lehote počítanej od nadobudnutia

právoplatnosti rozsudku vydaného v označenom konaní. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny a preto ho podľa § 387 ods. 1 C. s. p. potvrdil.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala dovolanie žalobkyňa, ktorým uplatnila dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) C. s. p. a dovolací dôvod podľa § 432 ods. 1 C. s. p., t. j. nesprávne právne posúdenie veci. Porušenie práva na spravodlivý proces odôvodnila tým, že konajúce súdy odmietli posúdiť otázku platnosti zmluvy, ktorou žalovaný nadobudol byt, a teda otázku vlastníctva bytu žalovaného, keď nesprávne vychádzali z prejudiciálneho účinku skoršieho rozhodnutia Okresného súdu Bratislava IV vydaného v konaní sp. zn. 9C/74/2007 s odkazom na judikatúru najvyššieho súdu, ktorá na danú vec nie je aplikovateľná. Uviedla, že pokiaľ ide o jej žalobu, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti zmluvy, táto bola zamietnutá pre nedostatok naliehavého právneho záujmu a súdy platnosť zmluvy ako vec samu neskúmali. Súdy otázku vlastníctva predmetného bytu posudzovali v rámci žaloby o nahradenie prejavu vôle len ako otázku predbežnú v odôvodnení rozhodnutia. Meritórne o tejto otázke nerozhodli, preto tento rozsudok nemôže mať v ďalších konaniach prejudiciálny účinok, a teda súd nemôže byť ním v inom konaní viazaný. V tejto súvislosti odkázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/115/2016. Ak odvolací súd sám túto otázku neposúdil, neprejednal žalobu v rozsahu ňou navrhovanom. Ide nepochybne o procesný postup, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, a teda o vadu podľa § 420 písm. f) C. s. p. Za vadu v zmysle citovaného ustanovenia považovala aj skutočnosť, že jej doposiaľ nebolo doručené vyjadrenie žalovaného k odvolaniu. Pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie veci, trvala na tom, že odvolací súd neposúdil správne otázku platnosti výpovede, ak tento právny úkon považoval za určitý a zrozumiteľný. Nesúhlasila s názorom konajúcich súdov, že vloženie bytového domu do majetku obchodnej spoločnosti je bez ďalšieho takou skutočnosťou, ktorá zakladá pôsobnosť citovaného zákona v zmysle § 2 ods. 1 písm. d). Podľa presvedčenia dovolateľky nebolo úmyslom zákonodarcu a zmyslom a účelom citovaného zákona, aby sa vzťahoval na všetky nájomné byty, ak vlastníkom domu vložil dom do obchodnej spoločnosti ako nepeňažný vklad. Aj v tomto prípade musí ísť o byty v domoch, ktoré boli nadobudnuté podľa zákona č. 92/1991 Zb. Navyše zo znenia citovaného ustanovenia možno dôvodne usudzovať, že vlastníctvo obchodnej spoločnosti k bytu musí v čase rozhodovania súdu o tom, či sa zákon na byt vzťahuje alebo nie, trvať. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola doposiaľ riešená ani otázka, či možno vypovedať nájom bytu podľa § 3 ods. 3 citovaného zákona, ak prebiehalo a právoplatne skončilo iné, než v zákone uvedené súdne konanie, akým je napr. konanie o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, resp. o nahradenie prejavu vôle vykonať prevod bytu do vlastníctva nájomcu podľa zákona č. 182/1993 Z. z. Navyše, ak výsledkom takéhoto konania by mohla byť síce zmena, ale len na strane prenajímateľa, čo je skutočnosť bezvýznamná. Poukázala na to, že zmyslom tohto ustanovenia aj podľa dôvodovej správy bolo odložiť možnosť vypovedať nájom bytu v tých prípadoch, kedy nebolo zrejmé (bolo sporné), kto je v skutočnosti nájomcom bytu. Rovnako nebola doposiaľ dovolacím súdom vyriešená ani právna otázka, či ochrana dôvery žalovaného v rozhodnutie súdu, hoci zjavne odporujúceho zákonnej dikcii, má prednosť pred ochranou jej dôvery v platnosť a záväznosť zákona. Na základe uvedených dôvodov žiadala rozsudok krajského a tiež okresného súdu zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že konajúce súdy postupovali správne v zmysle zásady prejudiciality a zásady viazanosti súdu právoplatnými rozhodnutiami vydanými v inom konaní, ak sa rieši otázka javiaca sa prejudiciálnou v súvislosti s riešením daného prípadu. Keďže išlo o už rozhodnutú vec, súd nemohol pre prekážku rozhodnutej veci opätovne rozhodovať o vlastníctve žalovaného. Nedošlo preto k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces. Odvolací súd správne vec po právnej stránke posúdil, keď vychádzal z právneho názoru, že zákon č. 260/2011 Z. z. sa na predmetnú nehnuteľnosť vzťahuje a že výpoveď nie je neplatná pre nedodržanie lehoty uvedenej v § 3 ods. 3 citovaného zákona. Navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne odmietol, resp. ako nedôvodné zamietol.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená advokátom v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je podľa § 420 písm. f) C. s.

p. prípustné a zároveň aj dôvodné.

6. Podľa § 419 C. s. p. proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné a podmienky prípustnosti dovolania, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. V preskúmvanej veci žalobkyňa odôvodňovala prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) C. s. p. a podľa § 421 ods. 1 písm. b) C. s. p.

8. Dovolací súd sa v prvom rade zaoberal prípustnosťou a súčasne aj dôvodnosťou dovolania uplatnenou podľa § 420 písm. f) C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť taký nesprávny postup súdu, ktorý sa prejavuje v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, vymykajúcich sa nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca. Podstatou tohto práva je zabezpečiť fyzickým a právnickým osobám možnosť domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty, ktoré im právny poriadok priznáva.

9. Podľa názoru dovolacieho súdu v preskúmvanej veci odvolací súd postupoval nesprávne, ak v súvislosti s otázkou vlastníctva žalovaného k bytu, ktorú v tomto konaní riešil ako predbežnú, vychádzal z prejudiciálneho účinku skoršieho rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z 15. júna 2011 sp. zn. 9C/74/2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2013 sp. zn. 9Co/435/2011 majúci nesprávne za to, že o tejto medzi stranami spornej otázke, bolo už právoplatne rozhodnuté v tomto skoršom konaní.

10. Civilný sporový poriadok zaviedol pojem prejudiciality ako vzťah dvoch rozhodnutí orgánov verejnej moci v § 194 C. s. p. V odseku 1 citovaný zákon upravuje situáciu, kedy ide o otázku, ktorej rozhodovanie patrí do právomoci iného orgánu verejnej moci. V tomto prípade súd zásadne môže takúto otázku posúdiť sám, ak o nej nebolo ešte rozhodnuté. Nesmie však o takejto otázke rozhodnúť vo výroku svojho rozhodnutia. V odseku 2 sa upravuje vzájomná podmienenosť rozhodnutí orgánov verejnej moci. Ak už bolo o takejto otázke rozhodnuté, súd na takéto rozhodnutie prihliadne, t. j. je ním viazaný; už ju nemôže posúdiť ako prejudiciálnu otázku inak, než o nej bolo rozhodnuté.

11. Pokiaľ ide o otázku prejudiciálneho účinku právoplatného súdneho rozhodnutia treba uviesť, že prejudiciálna otázka a jej posúdenie nesmie byť nikdy poňaté do výroku súdneho rozhodnutia. Prítom výrok súdneho rozhodnutia je jedinou časťou rozsudku, ktorá nadobúda právoplatnosť. Prejudiciálne posúdená otázka sa prejavuje iba v odôvodnení rozhodnutia, nemôže preto tvoriť prekážku právoplatne rozhodutej veci. Prejudiciálny účinok právoplatnosti skoršieho rozsudku v ďalšom (novom) civilnom konaní s neidentickým predmetom sporu nastáva, ak právoplatným rozsudkom bolo už o danej otázke rozhodnuté medzi totožnými stranami. Aby takéto posúdenie bolo záväzné, otázka, ktorá je predbežnou v ďalšom konaní, musí byť v predchádzajúcom právoplatne skončenom konaní priamym predmetom sporu, a teda musí byť o nej rozhodnuté vo výroku rozsudku. Pre súd je totiž záväzný iba výrok rozsudku, nie jeho odôvodnenie. Pokiaľ ide o iný (nie ten istý) nárok (predmet konania), zásadne platí, že ak v skončenom spore strán došlo právoplatným súdnym rozsudkom k vyriešeniu hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého sa aj tento (nový) nárok (neidentický s predmetom skončeného konania) odvodzuje, pre súd je v tomto ďalšom (novom) občianskom súdnom konaní pri zodpovedaní predbežnej otázky (ktorá právoplatným súdnym výrokom sa už vyriešila ako vec sama) toto vyriešenie záväzné. Súd preto nesmie vychádzať z iného záveru ohľadom existencie, resp. neexistencie vzťahu medzi tými istými účastníkmi, než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 115/2016 a sp. zn. 4 Cdo 84/2014). Pre súdy je teda výrok rozhodnutia súdu záväzný, len pokiaľ ide o otázku ako bolo rozhodnuté medzi stranami sporu. Ak však súd koná s niekým, kto nebol stranou sporu skôr právoplatne skončeného a rozhodnutého konania (a nejde o subjekt, na ktorý je zákonom rozšírená záväznosť súdneho rozhodnutia, resp. o právneho

nástupcu), výrok právoplatného rozsudku v tomto prípade záväzný nebude a súd si môže túto otázku posúdiť aj inak. Ak výrok o zamietnutí návrhu na určenie neplatnosti zmluvy, od ktorej žalobca odvodzuje svoje právo v prebiehajúcom sporovom konaní, bol odôvodnený iba procesnou neprípustnosťou tohto návrhu bez jeho vecného preskúmania, nejde o rozhodnutie, ktorým by bol v dôsledku prejudiciality súd viazaný pri meritórnom alebo prejudiciálnom posudzovaní tejto otázky (porovnaj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/115/2016).

12. Žalobkyňa sa žalobou v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C/74/2007 domáhala jednak určenia neplatnosti právnych úkonov a jednak nahradenia prejavu vôle vykonať prevod bytu do vlastníctva nájomcu podľa zákona č. 182/1993 Z. z. Pokiaľ ide o žalobu o určenie neplatnosti právnych úkonov, táto bola súdom zamietnutá z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení bez toho, aby sa súd zaoberal meritom veci. To znamená, že o otázke platnosti právnych úkonov nebolo v tomto konaní rozhodnuté priamo vo výroku rozsudku (túto otázku súd posudzoval prejudiciálne v konaní o nahradenie prejavu vôle). Nejde preto o rozhodnutie, ktoré by bolo v súlade so zásadou prejudiciality pre súd v prebiehajúcom neskoršom konaní záväzné.

13. Pokiaľ ide o žalobu o nahradenie prejavu vôle, žalovanou v tomto spore bola spoločnosť HABITAT, s. r. o.; žalovaný v prebiehajúcom konaní U. J. R. stranou tohto konania nebol. Podstatou tohto sporu bolo posúdenie hmotnoprávneho vzťahu účastníkov vyplývajúceho zo zákona č. 182/1993 Z. z., v rámci ktorého bola prejudiciálne riešená otázka vlastníctva spoločnosti HABITAT, s. r. o. k predmetnému bytu. Výrok právoplatného rozsudku je teda záväzný len medzi stranami sporu, t. j. medzi žalobkyňou a HABITAT, s. r. o. (pre tento prípad nie je ustanovené inak - § 228 ods. 1 C. s. p.). V prebiehajúcom (neskoršom) konaní je predmetom sporu žaloba žalobkyne o neplatnosť výpovede nájmu bytu, v ktorom na žalovanej strane vystupuje v pozícii žalovaného fyzická osoba U. J. R.. V porovnaní s konaním vedeným na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. 9C/74/2007 ide síce o neidentický spor, avšak súd v tomto neskoršom spore konal s niekým, kto nebol stranou sporu o žalobe o nahradenie prejavu vôle. Výrok právoplatného rozsudku vydaný v konaní pod sp. zn. 9C/74/2007 nemôže byť už z tohto dôvodu v tomto neskoršom konaní pre žalovaného záväzný (nejde o subjekt, na ktorý by sa vzťahovala zákonom rozšírená záväznosť súdneho rozhodnutia a ani o subjekt, ktorý by sa po právoplatnosti rozsudku stal právnym nástupcom spoločnosti HABITAT, s. r. o.). Navyše, predmetom sporu v skoršom konaní nebola otázka určenia vlastníckeho práva k predmetnému bytu (táto sa javí prejudiciálnou v súvislosti s riešením prebiehajúceho sporu), a teda nemohlo byť vo výroku rozsudku o nej právoplatne rozhodnuté (a už vôbec nie vo vzťahu k U. J. R.) tak, ako to nesprávne uvádza odvolací súd v bode 11. rozsudku. Pre odvolací súd v tomto prebiehajúcom konaní nebol preto právoplatný rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 15. júna 2011 sp. zn. 9C/74/2007 záväzný. Odvolací súd mal otázku vlastníckeho práva žalovaného k nehnuteľnosti (ak dospel k záveru, že v spore o neplatnosť výpovede nájmu bytu je oprávnený prejudiciálne túto otázku riešiť) posúdiť sám a dať tak odpoveď na opodstatnenosť argumentácie žalobkyne týkajúcej sa neplatnosti výpovede nájmu z dôvodu, že žalovaný nebol vlastníkom (prenajímateľom) bytu. Ak tak neurobil v podstate neprejednal žalobu žalobkyne v rozsahu, ktorý bol ňou uplatnený. Ide nepochybne o nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, v dôsledku ktorého došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces, a teda o vadu podľa § 420 písm. f) C. s. p.

14. Dovolanie žalobkyne je preto v zmysle citovaného ustanovenia prípustné a zároveň aj dôvodné. Najvyššiemu súdu neostalo iné, než napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 v spojení s § 450 C. s. p.). Vzhľadom na právnu úpravu dovolacieho konania, sa už dovolacím dôvodom nesprávneho právneho posúdenia veci nezaoberal.

15. V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a tiež dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 C. s. p.)

16. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.